

SZÁM.

a gém
hatta a
leske-
et nem
ez nem
gy a jó
a, meg-

em régi

hogy
a mint
dörre-
tt. Lö-
sokára

á. Ed-
met.

ár fáj-
alanul
regi
n élt,
biztos
volt.
athat-

é. A
g él.
meg-

ában
még
Stein
uska,
én és
Kiss

apró

pület.
at.

KISS LAP

A VETÉS KÖZT. (Lásd a 343. lapon.)

XXVI. kötet, 22. szám. **Ára negyedévre 1 frt 40 kr.**
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. június 1-én.

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

HELYRE is állt a béke úgy a hogy, de Aladár titkon mégis boszankodott, hogy minden csinyt kitalált az a gonosz kis Zsuzsika. Pedig ezen nem volt mit csodálkoznia, mert tudhatta, hogy a ki gyanus társaságban jár, az maga is gyanussá válik, és ha nem akarja, hogy róla minduntalan roszt gondoljanak, azon nagyon könnyen segíthet: csak ott kell hagyni a rossz pajtáságot. De Aladár akármire gondolt inkább, csak erre nem, épen mert bűnösnek érezte magát és most már csak azzal szemben tudott nyugodt lenni, a kitől nem félhetett, mert az is bűnös, még bűnösebb nálánál. Néha eszébe jutott, hogy talán mégis ez az ő kedves Kálmán barátja az oka, ha minduntalan kellemetlensége van és lelkiismerete titokban olyan valamit sug, hogy nincs rendben, ha nem mer az embereknek nyíltan a szemökbe nézni; de aztán megint csak elhallgattatta a benső intést, mert hiszen ha követte volna, akkor azt is meg kellett volna vállalnia, hogy hibázott. Már pedig ezt nem akarta elhinni magáról és azzal biztatta magát, hogy a mit tettek, az végre is csak holmi apró pajkos csiny. Kálmán pedig még inkább megnyugtatta, hogy csak jó tréfa volt, szóra sem érdemes, nevetni kell rajta, hogy kifogtak ellenségükön.

Zsuzsika persze nem volt abban a véleményben, hogy ez jó tréfa volt és bár nem szólt a dolgról, nem engedte kiverni a fejéből, hogy Aladár és Kálmán tüntették el a szegény Vidort. Aladár ezt jól látta s ezért most még inkább kerülte test-

vérét, örökös nyugtalanságban élt. Mert hátha Zsuzsika egyszer mégis beszélni talál. A mama és a nevelő bizony még el is hiszik neki, nagy vizsgálatot indítanak s ki tudja, mi lesz belőle? Azok az öregek olyan fortélyosak, hogy akármiképp tagadja a gyereket a csinyt, végre is kifaggatják belőle. Az pedig aztán szép história volna! El is mondta Kálmánnak ezt az aggodalmát.

— Tudod, ebből mégis baj lehetne.

— No bizony, én ugyan nem félek, felelt a vásott fiú. De ha te félsz, akkor tennünk kellene valamit.

— Az ám, de mit?

— Én csak azt mondom, hogy egyszer jól rá kell ijeszteni arra a kiállhatatlan Zsuzsikára. Csak én már egyszer kezembe kaphatnám!

— Persze, hogy még nagyobb baj legyen.

— Ugyan ne légy olyan gyáva! Hiszen mondtam már a minap is, hogy igazán bántani nem fogjuk, csak ráijesztünk, szentül megígértetjük vele, hogy soha sem fog rád árulkodni. Csak az az Andor ne járna mindig veled.

— Majd lesünk valami jó alkalomra.

Ez a jó alkalom mihamar megjött. Csakhogy Aladár ezt aztán soha sem felejtette el többé.

Épen azon a napon, melyen a két titkos pajtás így suttogott, Andor leczkéje végeztével így szólt a nevelőhöz:

— Kedves nevelő ur, hát ma igazán megengedi, hogy Zsuzsikával kimenjek a Balatonra csónakázni? Olyan gyönyörű meleg idő van.

— Ha épen nagy kedved van rá, nem bánom. A gyermeknek tiltva van ugyan a vízhez menni, mert Aladár egyszer már majd odaveszett. De téged oda merlek ereszteni, meggyőződtem, hogy komoly fiu vagy, nem csinálsz veszedelmes csínyeket.

— Oh, teljesen nyugodt lehet, nevelő ur. Kivált ha Zsuzsikával megyek. Csak nem fogom bajba vinni a kedves kicsikét?

— Vigyázz is rá, kedves fiam. Majd később én is kísétálok a partra.

Nagy volt az Andor öröme, de még nagyobb a Zsuzsikáé, hogy ez a régi vágyuk teljesül. Már sokszor kérték, de a mama is, a nevelő is eddig nem engedték meg, mert először teljesen meg akartak győződni arról, hogy Andor csakugyan olyan fiu-e, a kiben meg lehet bízni. Most már nem kételkedtek benne, látták, milyen kedves, okos fiu; a mit ő ígér, abban meg lehet nyugodni. Teljesítették tehát óhajtását, ő pedig sietett Zsuzsikához. Épen indultak, mikor Aladárral találkoztak s megmondták neki, hová mennek.

— Ugy? szólt Aladár gunyosan. Jó mulatságot kívánok.

Kivánsága bizony nem volt őszinte, mert titokban nagy bosszuság fogta el s így szólt magában:

— Lám, én hiába kérem, nekem nem engedik meg! Andornak minden szabad! Szeretném tudni, miért szabad neki csónakázni, nekem pedig nem?

Ennek az okát igen könnyen kitalálhatta volna, ha meggondolja, hogy Andor nyugodt, ovatos és e mellett izmos fiu, míg ő szeszélyes, gyöngé, a ki pajkosságból is, gyöngeségből is könnyen bajba juthatna

újra. De Aladár nem szokta meg, hogy saját magában keressen hibát.

— Azért is odamegyek én is, gondolá. Megyek és kifogok rajtok... fölkeresem Kálmánt, sietni fogunk, hamarább eljutunk a csónakhoz, beleülünk és majd fogunk, nevetni, mikor ők ott rekednek a parton.

Ez a terve azonban nem sikerült, mert Kálmánt nem tudta rögtön megtalálni. Mire fölkutatta és a tó partjára érték, Andor és Zsuzsika már rég elfoglalták a csónakot és vigan ringatóztak a Balaton hullámain. Andor izmos kézzel evezett, Zsuzsika pedig dalolt, kaczagott, olyan jó kedvük volt, hogy nem adták volna egy kis királyságért. Andor azonban minden jó kedvök mellett sem feledkezett meg ígérétééről. Nem evezett be messzire a tóba, csak a part közelében hajtotta a csónakot ide-oda. Elég is volt ez nekik, játékból azért így is elképzelhették, hogy valahol a nagy tengeren hajókéznek.

Aladár, mikor Kálmánnal oda ért és egy bokor mögül megpillantá a mulatozókat, bosszusan mondá:

— Elkéstünk!

— Sebaj, biztatá Kálmán. Majd belefárad Andor az evezésbe és kikötnek; akkor mi foglaljuk el a csónakot. Várjunk itt a bokor mögött.

Leheveredtek a földre és vártak. Sokáig kellett várnok, mert Andor nem akart egyhamar belefáradni az evezésbe. Hanem végre mégis közeledett a parthoz, ámbár akkor sem a fáradság miatt. Fűrészőleg nézett az égre és így szólt:

— Jó lesz visszatérni a partra. Zivatar közeledik.

— Oh, nincs az még közel, felelé Zsuzsika.

— Mégis csak jobb lesz a biztos parton. Nézd, ott jön a nevelő ur... rosz irányban keres, nem lát minket a bokroktól, épen ellenkező uton indul. Mindjárt utána megyek.

Ekkor már egészen a partnál voltak. Andor kiugrott és megkötötte a csónakot egy fához, mely ott állt a víz szélén.

— Én itt maradok a csónakban, szólta Zsuzsika. Ne félj, nem csinálok semmit, csak ringattatom magamat. Kiszállhatok, a mikor akarok. Jöjjetek ide vissza.

Andor ráhagyta, mert ebben csakugyan nem volt semmi veszedelem. Sietett a nevelő után, ki már oly messze ment, hogy többé látni sem lehetett. Csakhamar Andor is eltűnt egy domb mögött.

Ekkor Aladár és Kálmán, kik már türelmetlenül vártak ott a bokor alatt, megmozdultak s Kálmán nagy kárörömmel mondá:

— Ez pompás! Zsuzsika maga maradt a csónakban: oda lopózunk, elkötjük a csónakot és rájjesztünk. Most aztán megígér ám mindent, a mit akarunk.

Aladárnak nagyon tetszett ez a terv és óvatosan, lappangva mentek a csónakig. Zsuzsika háttal ült a part felé és elmerülve nézte, hogy a mindinkább közeledő zivatar szele miként kavarja hullámokba a tó vizét. A csónak már erősen himbálózott, de a kis leány nem félt, mert hisz egy-két ugrással kint teremhet a parton, ha nagyobb szélroham jönne. Egyszerre azonban ijedten sikoltott fel, mert a csónak az eddiginél nagyobbbat mozdult

és olyan messzire a parttól, a mennyire eddig a kötél nem eresztette.

— Ideje kimennem, gondolá.

De a mint megfordult, még nagyobb lett az ijedtsége. A csónak nem volt többé oda kötve a fához, hanem vagy másfél ölnyire volt a parttól s Aladár és Kálmán álltak ott, Aladár a csónak kötelének végét tartva kezében.

— Ne bolondozz, Aladár, szólta Zsuzsika. Látod, hogy a tó nagy hullámokat kezd vetni. Huzd ki a csónakot, hadd menjek a partra.

— Ohó, drágalátos kisasszony, nem addig van az, szólta Kálmán gúnyos nevetéssel. Most a hatalmunkban vagy, föltételeket fogunk szabni.

— Mit akartok?

— Mindjárt megmondom, szólta Aladár. Emlékszel-e, hogy ránk akartad fogni a gunyhó fölguyjtását, aztán a kutya eltüntetését.

— Nem mondtam meg senkinek, de tudom, hogy úgy van.

— Már akármit tudsz, de most szentül meg kell ígérned, hogy efféléket soha sem fogsz rólunk beszélni, mert különben...

Aladár nem fejezhette be szavait, mert e pillanatban egy nagyobb szélroham hatalmas hullámot vert föl, s a hullám olyant rántott a csónakon, hogy a kötél kicsuszott Aladár kezéből, ki nem fogta eléggé erősen. A következő pillanatban a csónak már több ölnyi távolságban lebegett a parttól. Zsuzsika kétségbeesetten sikoltott, Aladár pedig halálsápadtan bámult utána.

— Se baj no, kiáltá Kálmán. Kapd föl az evezőt, hajtsd vissza a csónakot!

Ez nagyon okos tanács lett volna, ha valami erős férfi ül a csónakban; de Zsuzsika gyöngye kis leány volt, a ki még akkor sem igen birt az evezővel, mikor a víz egészen csöndes volt, nemhogy most,

mikor a fürgeteg perczről perczre erősebb lett s mind dühösebben kavarta a hullámokat. Zsuzsika azonban mégis megpróbálta, kétségbeesésében megragadta az evezőt, — de alig ért vele a vízhez, a hullám kisodorta a kezéből, majdhogy maga is utána nem bukott. Halálos rettegésben,

CSÜGGEDTEN BÁMULT MAGA ELÉ. (Lásd a 343. lapon.)

zokogva omlott a csónak fenekére, a csónakot pedig mind tovább ragadta a víz befelé, úgy hogy a partról már csak akkor látszott, mikor egy-egy hullám magasra emelte. Mert nem hiába nevezik a Balatont magyar tengernek; mikor vihar

dühöng, a nagy tó vize épen olyan hatalmas hullámokat vet, mint a nagy tenger.

Aladár és Kálmán meredten álltak ott, nem tudván mihez fogjanak. Azt sem igen vették észre, hogy a zápor már javában szakad, a villámok sűrűn ezikáznak,

kitört a zivatar. Csak akkor rezzen-
tek össze, mikor mindegyikök kemény
szoritást érzett a nyakán s valaki bösz
haraggal kérdé:

— Ti gonosztevők, mit tettetek!

Andor és a nevelő értek oda, ők
ragadták meg a két bűnöst. Mikor Andor
utólérte a nevelőt s megindultak vissza-
felé, már különben is siettek, mert látták,
hogy a zivatar nagyon gyorsan közele-
dik; Zsuzsikával együtt valamelyik közeli
halászkunyhóban akartak meghuzódni. A
mint a domb tetejéről lenéztek s Andor
mutatni akarta, hol van Zsuzsika a csón-
akkal, épen azt látták, mikor Aladár és
Kálmán fenyegették a kis leányt, aztán a
mint a csónak elszabadult. Rögtön átlát-
ták a veszedelmet és lélekszakadva futot-
tak; de még jókora távolságban voltak s
mire oda értek, a csónakot már csak
nagy messzeségben látták néha a zajgó
hullámok közt.

Bármily nagy volt haragjok a két
bűnös ellen, mindjárt elbocsátották őket
és csak Zsuzsika megmentésére gondol-
tak. Andor egészen elvesztette rendes
nyugodt okosságát s kétségbeesésében
bele akart ugrani a háborgó tóba, hogy
utána uszszék a csónaknak. Szerencsére a
nevelő idején megkapta.

— Hova gondolsz, fiam! Nincs olyan
uszó, a ki a hullámokkal megbirkózhat-
nék, biztos halál volna az ilyen kísérlet.

— Oh Istenem! de hiszen csak nem
hagyhatjuk veszni Zsuzsikát!

— Megkísértsük, a mi lehetséges.
Nem messze van egy halászkunyhó, sies-
sünk oda, elkérjük a halász csónakját.
Ezzel még sikerülhet.

Néhány percz alatt ott termettek. A
szakadó záportól bőrig áztak, de erre
most nem is gondoltak, hanem izgatottan
kérték a halászt, engedje át nekik a csón-
akot. A halász bámulva nézett rájuk s a
viharra mutatott.

— Csak nem hiszik, hogy ilyen idő-
ben a tóra lehet menni? mondá.

— Veszedelmes, tudjuk, de kell,
okvetlenül kell! Zsuzsika ott van maga
egy csónakon, meg kell menteni! kiáltá
Andor.

— Őt már csak a Gondviselés ment-
heti meg, jó ifiur. Nincs olyan csónak, a
melyen csak tiz ölnyire lehessen a vizen
menni, hogy föl ne forduljon. Ez hát egé-
szén hiábavaló istenkisértés volna, egy
ember helyett három veszne oda. Már én
ezt nem engedhetem meg.

— De Zsuzsika... az én kedves
hugocskám!

— Az Isten legyen irgalmas a jó kis
leány ártatlan lelkének! szólt a halász
meghatottan. Egyebet nem tehetünk,
mint hogy imádkozunk érte.

Imádkoztak, de Andornak kiesordult
a köny szeméből s zokogva omlott a
kunyhó földjére. A nevelő is egészen el
volt szomorodva, pedig még biztatnia kel-
lett Andort.

— Még ne essünk kétségbe... hátha
a Gondviselés megőrizte kedvesünket...
talán nem merült el a csónak s mihelyt a
vihar kissé csillapodik, vízre megyünk és
keresni fogjuk.

Ez ugyan halvány reménysugár volt,
de Andor még biztatta magát, hogy lehet-
séges. Szóltanul, dobogó szívvvel vártak
tehát.

A nyári zivatar hamar elvonult s bár a víz még sokáig erősen hullámzott, neki indultak. A derék halász maga is velök ment s hatalmasan evezett. Még most is akárhányszor majd fölborította őket egy-egy nagyobb hullám s ha a tapasztalt, ügyes halász nincs velök, bizonyosan odavesznek. Így azonban nem lett bajuk. Nagy darabon csónakáztak ide-oda s a mint a hullámok lassanként elsimultak, látni is messze lehetett a víz tükrén. De a Zsuzsika csónakjának nyoma sem volt. Már sötét lett, kénytelenek voltak visszatérni. Nem lehetett kétségök, — Zsuzsika odaveszett.

A nevelő halálsápadtan indult meg haza felé, míg Andor egész testében remegett. Nemcsak a miatt, hogy fogják a mamának tudtára adni ezt a szörnyű hírt. Andor maga nem bírta elviselni azt a borzasztó gondolatot, hogy a jó Zsuzsika, az ő kedves, vidám játszótársa odaveszett, halva fekszik a víz fenekén. Kétségbeesésben magát okolta, hogy ő vezette oda Zsuzsikát, ő hagyta a csónakban.

— Nem, kedves fiam, nem vagy az oka, szólt a nevelő szomorúan. Semmi baj sem történhetett volna, ha Aladár és Kálmán ott nincsenek.

Jól tudta ezt a két bűnös is, különösen Aladár. Nem is mert haza menni, hanem messze elkerült Kálmánnal a kert mögött. Most már nem tudott mentséget találni, most már egészen bizonyos, hogy ők ketten okozták Zsuzsika vesztét.

— Azaz nem ketten, hanem csak te, szólt Kálmán vállvonogatva. Ha én tartom kezemben a kötelet, bizony el nem eresztem. Te vagy az oka mindennek.

Máskor Kálmán biztatta, de most rászárított mindent a szerencsétlen Aladár, ki érezte is bűnét annyira, hogy meg sem próbálta a mentegőzést. Megállt egy kerítés mellett és csüggedten bámult maga elé, (Lásd a képet a 341. lapon.)

— Mit csináljak most! sohajtá Aladár. Hogy menjek haza?

— Hát ne menj haza!

— Hogyan? Ne menjek haza!

— Már én legalább nem mennék, ha a te helyeden volnék. Azt elképzelted, mi vár rád otthon... nem is hiszem, hogy megtűrjenek a házban. Én lát inkább a magam jószántából indulnék neki a világnak. Ugy is elkergetnek, miut testvéred gyilkosát.

(Folytatása következik.)

A VETÉS KÖZT.

(Képpel a címlapon.)

MÉG alig volt tavasz, s ime már
Beköszöntött a ragyogó nyár,
Csak úgy tűz a forró napsugár.

Rozs között s a földek mesgyéjén,
Ott nyílik sok kis virág, szerény.
Kimegyek a buzaföldre én.

A kalászt a szellő rengeti,
Lágy fuvalma arczom enyhíti,
Dalát a pacsirta zendíti.

Rónán lejt a rezgő déli báb,
S engemet ug vonz e tünde csáb,
Felémegek, mind odább—s odább.

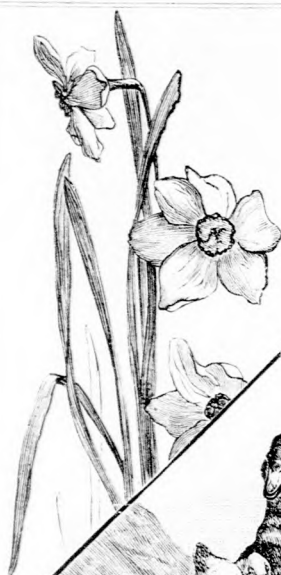
Hirtelen az égen gomolyok,
Már a dörgés messziről morog —
Zápor elől házba szaladok.

EGY KIS RUCZA TÖRTÉNETE.

— Beszélyke, két képpel. —

HA IDEGEN lépett be az Ilonkák udvarára, akár azt hihette volna, hogy az a kövér rucza, mely ott czamogott az udvar közepén, valami babonás jószág. Mert Pali és Dini, mihelyt megpillantották, mindjárt olyan keserves arcot csináltak, mintha vadalmába haraptak volna és elkerülték, futottak a hápogó szárnyas elől, mintha bizony ez valami veszedelembe döntette volna őket. Ellenben Ilonka, mi-

helyt kilépett az ajtón, egyenesen oda sietett a ruczához, ez is hangos hápogással szaladt eléje és mind-

ketten
Ilonka,
len, elh
épen n
leány k
a rucza
mert a
dig ho
A
nagyor
csemeg
elbicze
kedvén
senki
meleg
hat. T
mikor
nem
szégy
den
nyolja
se já
tud b
miko
akko
ják, r
elbal
szélé
gyön
tőzik
lacs
ő né

ketten nagyon örültek. Hogy mért örült Ilonka, nem lehet tudni, mert az az ügyetlen, elhizott rucza, az igazat megvallva, épen nem afféle szép jószág volt, hogy a kis leány kedvencz állatkája legyen; de hogy a rucza örült, azon nem lehet csodálkozni, mert a hányszor csak előjött Ilonka, mindig hozott a zsebében holmi jó csemegét.

Annyi bizonyos, hogy ez a rucza nagyon boldog lehetett. Mikor a jóféle csemegéből jóllakott, lassan, ügyetlenül elbiczegett a patakhoz és ott uszkált kedvére. Már pedig én azt hiszem, hogy senki sem boldogabb, mint a rucza, mikor meleg nyári időben a hűs vízben pacskolhat. Bizonyosan nem is szereti a telet, mikor kemény jégkéreg borítja a vizet és nem lehet uszkálni. Ilyenkor a rucza szégyenkezve czammog az udvaron s minden ostoba kis tyuk gunyolja, hogy olyan ügyetlen, se járni, se röpülni nem tud becsületesen. De bezeg, mikor itt a jó meleg nyár, akkor többé nem csufolják, mert ilyenkor a rucza elballag a patak vagy tó szélére, beugrik és nagy gyönyörűséggel uszkál, hűtözik, lebukik a víz alá halacsát fogni és most már ő néz büszkén tyukra, puly-

kára, mely ott áll a parton és irigykedve tekint a fürdőzőre.

— Jertek ide utánam, ha tudtok.

De bizony nem mennek, mert tudják, hogy belefelnének a vízbe.

Hogy azonban visszatérjek az én kövér ruczám históriájához, hát legelőször meg kell vallanom, hogy az csak épen olyan közönséges, hápogó, ügyetlen rucza volt, mint a többi. Hanem történt vele valami, a miért Pali és Dini annyira nem szerették látni, ellenben Ilonka nagyon szerette.

Épen azon a napon volt, mikor estére a nagymamát várták látogatóba. Minden tavaszkor eljött a nagymama

nehány hétre s a gyermekek örültek is ennek, meg nem is. Mert a nagymama szép játékszereket, pompás csemegéket hozott, aztán gyönyörű meséket is tudott, de másrészt szigorú is volt és nem hunyt szemet a pajkos csinyekre. Ez pedig különösen Palinak meg Dininek volt egy kissé kényelmetlen. Hanem az első napon még mindnyájan örültek, mert akkor még csak a kellemes részét tapasztalták a nagymama látogatásának.

Most is tehát örültek és szerették volna, ha mentül gyorsabban mulnék az idő.

— Tudod mit, Pali? Hogysem itt várjunk és unatkozzunk, inkább sétáljunk ki a mezőre. Mire hazatérünk, a nagymama már talán itt is lesz.

— Nem bánom. Menjünk a patakhoz, majd tartunk nagy kacavadászatot.

— Az nagyon mulatságos, csak legyenek ott a kacsák. Csakhogy borús az idő, talán eső is lesz.

— No bizony, mintha azzal törődnék valamit az afféle vízi szárnyas.

Ez már csakugyan igaz volt. Egy rucza-család éppen akkor czammogott a víz felé és nagy gyönyörűséggel kezdett lubiczkolni. Pali és Dini ezt már messziről látták és előre örültek a mulatságnak. Nekik tudniillik az volt egy idő óta a kedvencz mulatságuk, hogy a vizen uszkáló kacsákat riasztgatták; a partról kövekkel dobálták a megszeppent ruczákat s ezek nem tudtak hová lenni ijedtökben. A partra nem mehettek ki, a vízben nem voltak bátorságban, kétségbeesetten hápogtak, bukdácsoltak s Pali és Dini ezen roppant nevettek.

Most is ezt a mulatságot üzték s bár egy kis eső is utólérte őket, nem tágitottak, míg egyikök olyan jól nem érzelt az egy nagy kövel, hogy eltalálta az egyik ruczát. Épen ekkor erősebben kezdett az eső zuhogni s a két fiu végre megelégtelte a mulatságot és haza indult.

Ezalatt a kis Ilonka is ott sétált a mezőn.

— Nagymamácska szereti a vadvirágot, szedek neki, legalább látni fogja, hogy gondoltam reá.

Egyik kezére kosárkát akasztott, a másikba a mama esernyőjét vette, hogy meg ne ázzék, ha mégis utolérné az eső. Félíg már tele is szedte a kosárkát, mikor megeredt az eső s Ilonka, hogy még kevésbbé essék baja, egy nagy fa alá állott a kifeszített esernyővel. Nem is ázott meg, szépen haza indulhatott, mikor az eső elállt.

— Most már nem szedhetek több virágot, nedves a fü. No, elég lesz ez is.

Vigan mendegélt, midőn egyszerre a patak felől fájdalmas szipitást hallott. Eleinte nem tudta, mi lehet az.

— Mintha valami rucza vagy liba volna bajban, gondolá. De hát mi baja lehetne a vízben? Már csak megnézem.

Oda ment a vízhez s első pillanatban nem látott semmit. De aztán észrevette, hogy a part közelében egy árva kis fiatal rucza vergődik. Nagyon beteg lehetett, mert már alig tudta magát a vizen fentartani s a kissé meredek parton nem birt kimászni.

— Szegény állatka, mi a bajod? szólt Ilonka részvétellel. Várj, segíték rajtad.

Letette a kis mi a baja.

— Olyan Hiszen vé haza visz rajtad seg

Gyönyörű és haza v

kocsi áll nyosan m

volt már pedig kis

kor a na így szólt

— állapotba ázva, luc érne. Lá De hát öledben

— gényke. A

a két fi

tem, a l dobálóz tam kis meg ne

ságot r

— játszan

— hogy okozni kának hogy rucza

Letette a kosarát, esernyőjét és kivette a kis ruczát a vízből. Ekkor látta, mi a baja.

— Oh szegényke, hát ki bánthatott? Hiszen véres vagy! No, ne félj semmit, haza viszlek, mamácska bizonyosan tud rajtad segíteni.

Gyöngéden ölébe vette a beteg ruczát és haza vitte. Már messziről látta, hogy kocsí áll az udvaron, — a nagymama bizonyosan már megérkezett. Csakugyan ott volt már s épen az ajtóban állt, előtte pedig kissé szégyenkezve Pali és Dini. Mikor a nagymama megpillantotta Iluskát, így szólt:

— Már azt hittem, te is oly szép állapotban fogadsz, mint testvéreid, átázva, lueskosan, hogy hozzájok sem lehet érni. Látom, te most is gondosabb vagy. De hát ezt a kis ruczát miért tartod az öledben?

— Kedves nagymama, ez beteg szegényke... de talán még meggyógyul.

A nagymama szigorú arccal nézett a két fiura, ezek pedig elpirultak.

— Ti tettétek, ugy-e? A mint jöttem, a kocsiból láttalak messziről, a mint dobálóztatok, de az eső miatt nem akartam kiszállani s nem is láttam tisztán. Azt meg nem is gondoltam, hogy ilyen gonoszságot műveltek.

— Oh, kedves nagymama... mi csak játszani akartunk.

— Annál rosszabb. Nem tudjátok-e, hogy gonoszság játékból szenvedést okozni akár csak a legesekélyebb bogárkának is? A ki ilyet tesz, azt bizonyítja, hogy durva, kegyetlen szívű. Ez a kis rucza csak oktalan teremtés, de érzi a fáj-

dalmat. És nektek mulatság volt, hogy bánthatjátok!

— Kedves nagymama... nem gondoltuk...

— No's jövőre gondoljátok meg. És hogy el ne felejtsetek, hát először is ezután nem kapjátok meg az ajándékokat, melyeket számotokra hoztam. Másodszor ezt a kis ruczát kigyógyítjuk és itt fogjuk mindig tartani az udvaron, hogy valahányszor látjátok, eszetekbe jusson, hogy ok nélkül bánítani még az állatot sem szabad. Ilonka lesz a kis rucza gondviselője.

A mit a nagymama mondott, annak meg kellett történni. A kis rucza meggyógyult és Ilonka gondjai mellett úgy meghízott, mint a felfújt dudu. Most is ott sétál begyesen az udvaron és Pali meg Dini, ha akarnák, sem felejtetik ezt a kis esetet. Azért nem szeretik látni.

BARÁTSÁG.

(Képpel a 319. lapon.)

MIG tavasszal virág nyílik,
Fecske repül, foly patak;
Kertünkben s a tarka mezőn
A méhikék zsonganak;

Valameddig nyarat érünk,
Piros őszt, fehér telet:
Addig álljon fen közöttünk
A barátság, szeretet!

TALÁLÓS MESÉK

a Szt. irásból.

Kétszer született és egyszer halt meg,
ki az?

(всплод спует)

Mikor egyesült a legnagyobb bölcsesség
a legnagyobb ostobasággal?

(Или мудрость в сумраке)

KARI KARDJA.

1.

GYSZER Kari mézes kardot,
Még pedig jó nagyot kapott.
Felkötö az oldalára,
Büszkén pattan fa lovára.
Gondolatban vágatva, már
Valahol a ligetben jár.

2.

A szobában egész haddal
Birkózott a mézes karddal.
Belefáradt a Karika
Jobban mint a fa-paripa.
Feladatát hogy megírja,
Mamája magához hívja.

3.

Ott az öcsse, a kis Pisti,
Alig látszik, olyan kicsi —
Soká nézte gyönyörködve,
Hogy lóg a kard le a földre.
Szájához oly közel esett:
Ő biz mellé telepedett.

4.

S a feladat a még tartott,
Pisti fogyasztja a kardot,
Hogy el nem éri már szája,
Kappa magát, jól megrántja.
Hát Kari a kardjához kap,
Jaj! — nem kard az, csak egy darab.

5.

Elbámulva, megijedve
Egy darabig nézegette,
Majd nagy busan sirva fakadt;
Pisti pedig odább szalad
S szól felszökve az ágyára:
» Vigyáztál vón' jobban rája! «

CZILIKE HIBÁJA.

— Egy kis intés a kicsinyeknek. —
VAN NEKEM egy kis hugocskám, Czilike
a neve. El sem képzelnétek, mennyi
mindenféle dolga van neki holnapra. Gon-
doljátok csak, hogy holnap föl fog kelni,

mihelyt a reggeli nap besüt az ablakon,
nem fog ásitozni, nem is fog többé a fal-
hoz fordulni, sem nyújtózkodni, sem
panaszkodni, mikor a mama azt mondja,
hogy most már okvetlenül föl kell kelni.
Azután nem is fogja az időt fecsérelni,
hanem szaporán felöltözik és legelső lesz

az ebédle
reggelivel
dulna, go
a leczkéje
időt. Igy
lesz több
mely a m

is rende
is ren
írásokat
nevenap
órán á
talán b
toba az
két hé

az ebédlőben, nem fognak rá várni a reggelivel. Holnap, mielőtt iskolába indulna, gondosan elolvassa még egyszer a leczkékjét és nem a mesekönyvvvel tölti az időt. Így aztán a tanító urnak nem is lesz többé semmi panasza. A ruháját, mely a minap szétfeszlett, holnap szépen

megvarrogatja, azonfelül összeigazitja a kesztyűit, még pedig valamennyit, sőt még a testvérbátyjáját is megvarrogatja, aztán fölvarrja a gombot felöltőjére, a szép csipke zsebkendőeskébe pedig, mely már jó ideje hever ott az asztalon, belehimezi a neve kezdő betűjét. A ruhaszekrényében

BARÁTSÁG. (Lásd a 347. lapon.)

is rendet csinál holnap, a dolgozó-asztalán is rendbeszedi a széthányt könyveket, írásokat. A rajzon, melyet a nagymama nevenapjára kezdett meg, holnap egy egész órán át szorgalmasan fog dolgozni és talán be is fejezi; elmegy holnap látogatába az öreg Ágnes nénihez is, a ki már két hét óta beteg és a kinek megigérte,

hogy majd elmegy hozzá és fel fog neki olvasni, a mit az öreg néni nagyon szeret. Azután még egy hosszú levelet is fog holnap írni Laurának, kedves játszótársának, ki mamájával falura utazott és onnan igen kedves levelet irt. És még azután... de már biz én el sem tudom mondani, hogy még mi mindent kell Cziliké-

nek holnap elvégezni, csak azt tudom, hogy még nem mondtam el mindent, még sokkal több dolga is van holnapra.

Erre aztán, tudom, sokan közületek azt fogják mondani, hogy ez rettenetes, az a szegény leányka belehal ennyi dologba: hiszen annyi ideje sem lesz, hogy megebédelhessen, nem pihenhet meg egy rövidke perczre sem, belebetegszik, utoljára bele is hal.

No, megvallom őszintén, én nem félttem Czilikét, nem is hiszem, hogy valami nagyon megerőltesse magát holnap, egészségében pedig éppen semmi kára sem fog esni. Mert hát csak jól meg kell értenünk a dolgot.

Nektek, kis olvasóim, meg nekem és másoknak a »holnap« nagyon közel van; csak pár óra és elmulik a mai nap, következik a holnap. A Czilike holnapja, — oh az egészen más valami. Ő nála a »holnap«, melyen valami dolgát el akarja intézni, az a nap, a melyik éppen kedvére való, a mikor nem talál éppen valami játékot, hanem az jut eszébe, hogy elvégezze rég elhanyagolt dolgait. Hát bizony helyesebben mondaná, úgy hogy: soha napján. De mikor testvére ezt mondta, nagyon megneheztelt érte és azóta mindig csak azt mondogatja mindenre: »Majd megcsinálom holnap.« Ez szebben hangzik, ő maga el is hiszi és meg is nyugtatja a lelkiismeretét. A feje tele van szép tervekkel, hogy majd holnap mit mindent fog elvégezni, el is van rá nagyon szánva és így minden lelkifurdalás nélkül fekszik le minden este és oly nyugodtan alszik, mint a kinek legszébb rendben van minden dolga.

Mikor megjön az a »holnap«, akkor megint minden egy másik holnapra marad. És az ám a nagy baj, hogy vannak dolgok, a melyeknek ez sehogysem válik a javukra. A ruhán az a kis foslés, melyet össze nem varrtak, mindennap tovább szakad, míg végre föl sem lehet a ruhát venni, mert már nagy igazítás szükséges; a kesztyüből, mert eleinte röstelte azt a pár öltést, harmadnapra már kikandikált az ujja hegye, a felöltőről pedig lassanként valamennyi gomb leszakadt, úgy hogy be sem lehet többé gombolni. Aztán apácska és a mama nagyon pontosak, bizonyos dolgokra ki van tűzve az idő és az a csunya fali óra olyan kegyetlenül siet néha, éppen mikor Czilikének még sok, nagyon sok időre volna szüksége, hogy elkészüljön az öltözködéssel vagy a leczkélével. Nagy sietségében aztán az utolsó pillanatban kapkod, ide-oda szalad, eldobja a kendőjét, hogy a könyvet keresse és mikor ezt megtalálta, akkor meg a kendőről nem tudja hova lett. A mama akárhányszor rajta kapja és megpirongatja s Czilike sirva fakad; a tanító is megdorgálja, hogy leczkéljét nem tanulta meg jól, írása hanyag. Föl is teszi Czilike ilyenkor mindig, hogy holnaptól fogva máskép tesz, — és mégis minden egy marad.

Pedig ha meg is tenné, a mit ígér magának és a mamának, akkor nemcsak sok boszuságtól kimélné meg magát, hanem sokféle örömet is szerezhetne magának is, másoknak is.

Az a rajz például, melyet nagyapa számára akart elkészíteni, nem készült el s nagyapa öröme elmaradt. Pedig nagyon szereti kis unokáját és olyan jól

esett volna neki, ha megdicsérheti; jól esett volna ez magának Czilikének is, míg most titkon félve gondolt arra, hogy a jó nagypapa alkalmasint neheztelni is fog a hanyagságért. A kedves kis Laura napról napra hiába várja a választ levelére: úgy örülne, ha Czilike is megírná neki részletesen, hogy van, mit csinált azóta, mióta elváltak; de a levél csak nem érkezett s Laura nem gondolhat egyebet, mint hogy Czilike már megfeledkezett róla. A jó öreg Ágnes néni, ki betegen fekvé unatkozik, egészen fölvidulna, ha Czilike megmeglátogatná és fölolvastatná neki; de ezt hiába várja és kénytelen azt mondani, hogy Czilike valóban szívtelen, figyelmetlen kis leány.

A mama ezt mind elmondta Czilikének, nem is egyszer, hanem sokszor. Be is látta Czilike, hogy az mind igaz, nagyon hibás az ő viselete. Épen minap is szégyenkedve felelte:

— Igaz, kedves mamácskám, de ezentul már nem úgy lesz. Majd holnap...

— Nem, kedves leányom, nem holnap. Az a bajod volt eddig is, hogy minden szép és jó szándékra mindig azt mondtad: majd holnap. A ki igazán jobbatra akar térni, nem halasztja holnapra, hanem mindjárt megteszi. Csak ha nem hallom többé azt, hogy: »majd holnap«, hanem mindent azonnal a maga idején megteszesz, akkor hiszem el, hogy igazán megjavultál.

Ugy hallom, hogy Czilike nagyon igyekszik. Ha igaz, ha komolyan igyekszik, sikerülni is fog neki és mindig nyugodtan fog a holnap elé nézni.

PÁZSITON.

SB

HA játszottunk eleget,
S érezzük a meleget,

Árnyas bükk alá ülünk,
S ott hűselünk, üdülünk.

Pázsitnak zöld szőnyegén
Ketten ülünk: te meg én.

A „Kis Lap“-ot olvassuk,
Szép képeit forgatjuk.

BETÜREJTVÉNY.

Van 5 a, 3 á, 5 b, 2 d, 2 é, 1 f, 4 g,
1 h, 1 i, 1 j, 1 l, 1 m, 1 ö, 3 r, 4 s, 2 u,
1 ü, 1 v, 2 z.

Az 1. egy betű; a 2. egy igen sűrűn használt hézagpótló kényelmi szójárás; a 3. Magyarország egyik megyéje; a 4. stíriai város; az 5. a rejtvény főszava, kérdése; a 6. Dumán imeni város; a 7. a kutya főtulajdonsága; a 8. a kis lány kedves játékszere; a 9. ismét egy betű.

A rejtvény megfejtése abban áll, hogy függőlegesen és vízszintesen olvasva a jelenkor egyik jelszava legyen az eredmény.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vörös Gyula. Konstantinápolyban minden hatalmasság tart postát. A török is. — **K. J.** Van reményem, hogy közölhetek nemsokára szép rajzot a Sugár-utról s akkor jó hasznát fogom venni a cikkcecskének. — **Löbl Simon.** A »Kis Lé» eredeti francia czime »Le petit Chose.« (S nem is »la petite Chose«.) Chose nőnemű főnév ugyan, de ez esetben fiút jelent, magát a kis Daudet Alfonzot, aki ez idő szerint Franciaország legjelesebb írói közé tartozik. — **Havas Géza.** Szívesen teljesítem kérésedet. — **Márton Paula és Gizella.** Kérdésekre, mikor jelen meg ismét szindarab »K. L.«-ban, azzal felelek, hogy nem sokára. — **Szerényi Anna.** Nemes buzgalmatok szép eredményének nagyon megörültem s kedves tudomásul veszem, hogy a sikerben nagy része volt a rendezőnek. Szíves kívánságokat lelkemből viszonzom. — **Milch Gizella.** Ha az én kis olvasóim meghívásának csak részben akarnék megfelelni, akár egyebet se tegyek, mint városról városra, faluról falura járni, ami az én szívemnek nagyon jól esnék; csak hogy aztán nem tudom, ki írna ti nektek »Kis Lap«-ot. De azért a te szíves soraid mégis jól estek s nagyon köszönöm. — **Kiss Margit és Árpád.** Kedves tudomásul veszem a megemlékezést. Érzelmiteket viszonzom. — **Oláh János.** Fordulj bizalommal az egyetemi könyvtár jeles custosához, id. Szinnyi József urhoz, és ő megkönnyíti munkádat. — **M. I.** Jól esett a megszólamlása annyi év után. Mind a két küldemény nagyon bevált. Legalább az egyiket rajz kíséretében szeretnék kiadni. Üdvözlötünket! — **Gutmann Klemicza.** A küldemény beválik. Írásod szépsége örömmre szolgál. — **Demetzky Aranka.** Az egyiket kiadom. Az egy személyre való szindarab már nem az. De azért teszek kísérletet ilyesmivel is, hogy a kedvedben járjak. — **Bittó Pista.** Kéziratod az olvasandók halmazában már jól a felszínre vergődött. Rövid időn értesülni fogsz a sorsáról. Levélkéd német jelmondata szép, de csak németet lelkesíthet. Magyar mondatos levélkéd nem akadna? — **Schmidl Erzsike és Pál.** A bot-ból hogy csinálhattál bot-ot? De ha szabatos volna is a földvány: Forgó bácsi már több ízben kijelentette s kijelenti most is, hogy a nevére vonatkozó rejtvényeket kedves tudomással veszi, de nem közli. — **R. A.** Nem felel meg a mi céljainknak. — **R. I.** A 19 éves ifjut már nem sorolhatjuk a gyermekek közé. De a szívöket ért csapás fölött e rovatban fejezzük ki mély részvételünket. — **Több rendbeli rejtvény, elbeszélés stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetők.**

G Y Á S Z.

Epen virágnyláskor hervadt el örökre egy kedves olvasótársatok,

ÜHLIG MARISKA

ki e hó 11. Pozsonyban, rövid betegség után, életének 13. évében szállt alá a kora sirba. Emlékén és hantjai fölött virágozzék a nefelejts.

Forgó bácsi.

*

Néhány nappal később ragadta ki kedvesei köréből a kérelhetetlen halál

FEST MARISKÁT

ki 11-dik évében, rövid szenvedés után, zárta le örökre szemét.

Áldozunk kedves emlékének egy könnyel.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

Táncsics Mihály elaggott magyar író részére: Antal Gizella 1 frt., Szerényi Anna (mint eredményét egy fölötté sikerült színelőadásnak) 7 frt. Egyes közreműködők: Gresch Margit, Hegyi Ilka, Szerényi Anna. A görögtűz fénye mellett előadott képek rendezője Saepelt Gabriel. (Gábor vagy Gabriella?)

*

Halmi Ferencz árvái javára: Stern testvérek 1 frt 80 kr.

*

Ezen összegek ki vannak mutatva a »Nemzet« című politikai napilapban.

A *bölcsőde* javára újabban adakoztak: Schwarz Margit 50 kr., Pappszász Katil, Ilonka Józsika és Lajoska 4 frt., Szekér Andor 1 frt., Bagi Lujza 1 frt. — A már eddig kimutatott 290 55 krral együtt 297 frt 5 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.